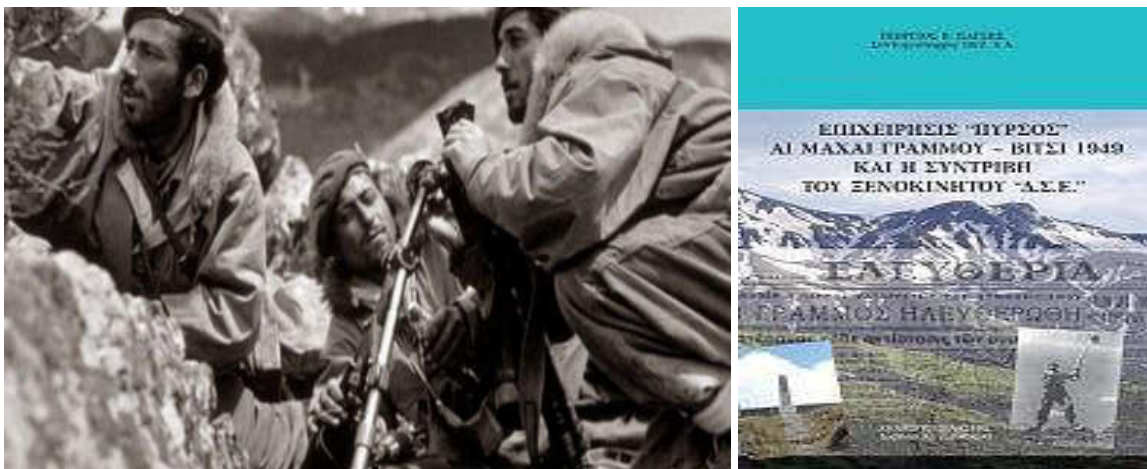

ΣΥΜΜΟΡΙΤΟΠΟΛΕΜΟΣ ή ΕΜΦΥΛΙΟΣ;

του Γεωργίου Κασσαβέτη, Επισμηναγού (Ι) ε.α. - τ. Κυβερνήτου Ο.Α.

Επ' ευκαιρία της συμπληρώσεως εβδομήντα (70) ετών από τη λήξη του **Συμμοριτοπολέμου**, δράττομαι της ευκαιρίας να ενημερώσω τους φίλους αναγνώστες για την πραγματική – νομική - έννοια ορισμένων όρων, τους οποίους έχει διαστρεβλώσει η δόλια σκοπιμότητα, εκείνων που αιματοκύλισαν τη χώρα κατά τα έτη 1944-49, με στόχο **να καταργήσουν τη Δημοκρατία, να μετατρέψουν τη χώρα σε Λαϊκή Δημοκρατία και να την εντάξουν στην Ένωση Σοβιετικών Σοσιαλιστικών Δημοκρατιών, δηλαδή στο Κομμουνιστικό Μπλοκ**. Στη διαστρέβλωση έχει συμβάλει προφανώς και ο καιροσκοπισμός των αστικών κομμάτων με πρώτη και καλύτερη τη Νέα Δημοκρατία.

Αναμφιβόλως ο χαρακτηρισμός της ολέθριας και ξενοκίνητης Στάσεως των Κομμουνιστών, κατά τα έτη 1944-49, ως **“εμφυλίου πολέμου” είναι σκόπιμος και αποτελεί δόλια επινόηση των ηττηθέντων**, με προφανή στόχο τον **εξωραϊσμό των φρικτών εγκλημάτων τους και την εμφάνισή τους ως συνέπεια μιας συνηθισμένης “εμφύλιας διαμάχης”**. Επειδή ενδεχομένως η δική μου πιο απλοϊκή τεκμηρίωση δεν θα ήταν τόσο πειστική, δανείστηκα την άποψη ενός καταξιωμένου δικαστού, επιφανούς νομικού και γνωστού δημοκράτη, χωρίς εισαγωγικά, του τέως Προέδρου της Ελληνικής Δημοκρατίας κυρίου Χρήστου Σαρτζετάκη, όπως αυτή διατυπώνεται σε επιστολή του προς την εφημερίδα “ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΗ ΑΥΓΗ” στις 24 Φεβρουαρίου 1999. Ας παρακολουθήσουμε το θέμα.

Με τη συμπλήρωση 50 ετών από τη μάχη της Φλωρίνης της 12.2.1949, οι εφεδροπολεμικές οργανώσεις του Νομού Φλωρίνης οργάνωσαν μνημόσυνο προς τιμήν των πεσόντων μαχητών. Τους μαχητές αυτούς τίμησε με υπόμνημά του και ο πρώην Πρόεδρος της Δημοκρατίας κύριος Χρήστος Σαρτζετάκης. Όμως το περιεχόμενο του μηνύματος του τ. Προέδρου ενόχλησε σφόδρα τα ορφανά του Συμμοριτοπολέμου, με αποτέλεσμα η “ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΗ ΑΥΓΗ” της 21ης Φεβρουαρίου 1999 να βγει με schoinotenés δισέλιδο κείμενο συνεργάτου της, υπό τον γενικό τίτλο “**ΙΣΤΟΡΙΑ**”, με το οποίο, αφ' ενός μεν περιέλουε με καταφρονητικούς χαρακτηρισμούς, ως εκείνον του “ακροδεξιού” και του “αντικομμουνιστή” τον πρώην Πρόεδρο της Δημοκρατίας, επειδή αποκαλούσε την εν λόγω **σύρραξη συμμοριτοπόλεμο και όχι “εμφύλιο”**, αφ' ετέρου δε παρουσίαζε με παραμορφωτικούς φακούς τα τραγικά γεγονότα της εν λόγω περιόδου, σε σημείο να απορεί κανείς, πως ακόμη δεν τους έχει απονεμηθεί το “όσκαρ της δημοκρατίας”.

Με την από 24 Φεβρουαρίου 1999 επιστολή του ο κ. Σαρτζετάκης έδωσε αποστομωτική απάντηση στον ανιστόρητο αρθρογράφο της “ΚΥΡΙΑΚΑΤΙΚΗΣ ΑΥΓΗΣ”, ανατρέποντας με αδιαμφισβήτητη νομική τεκμηρίωση τους αυθαίρετους ισχυρισμούς του. Πλέον συγκεκριμένα.

α. Στον διαχωρισμό των στρατιωτικών δυνάμεων των εμπολέμων σε “Κυβερνητικό” και “Δημοκρατικό” Στρατό, ο κ. Σαρτζετάκης απαντά ως εξής.

“Ο πρώτος ήτο πραγματικά εθνικός στρατός, υπακούων εις τας διαταγάς ελευθέρως και δημοκρατικώς εκλεγμένης ελληνικής κυβερνήσεως, υπό πρωθυπουργόν όχι κανένα “δεξιόν”, αλλά τον χαρακτηριζόμενον από τους δεξιούς ως συνοδοιπόρον των αριστερών, αείμνηστον Αρχηγόν του κόμματος των Φιλελευθέρων Θεμιστοκλήν Σοφούλην. Εθνικός λοιπόν ήτο ο στρατός, που ηγωνίζετο τον αγώνα της Ελλάδος και μάλιστα λειτουργούσης της Βουλής και με τη ρητή στήριξη του συνόλου του πολιτικού κόσμου της χώρας. Ενώ ο αντίπαλος δήθεν “δημοκρατικός στρατός”, μόνον τέτοιος δεν ήτο, αφού τα περισσότερα μέλη του ήσαν παραπλανημένοι ή και βιαίως στρατολογημένοι. Κυρίως όμως ο ψευδώνυμος “δημοκρατικός στρατός” είχε την πολιτική κάλυψη μόνον αυτού που τον συνέπηξε, του

Κομμουνιστικού Κόμματος και κανενός άλλου”.

β. Στη “μομφή” του συνεργάτου της ΑΥΓΗΣ ότι ο τ. Πρόεδρος χρησιμοποιεί τον όρο συμμοριτοπόλεμο και όχι εμφύλιο, ο κ. Σαρτζετάκης απάντησε ως εξής. **“Πράγματι, δεν ομιλώ για “εμφύλιο πόλεμο”. Και δεν το κάνω, διότι για όσους έχουν ελληνική παιδεία, ο πόλεμος κυριολεκτείται μόνον επί διαμάχης μετά ξένων, ποτέ μεταξύ ομοφύλων. Εάν ο συνεργάτης σας είχε διαβάσει π.χ. τον Πλάτωνα, θα ε γνώριζεν, ότι πολέμιοι είναι μόνον οι ξένοι και ο πόλεμος μόνον με ξένους διεξάγεται, ενώ η διαμάχη με ομοφύλους λέγεται “στάσις”. (Πολιτεία, 470 Β), “λέγω δε τα δύο, το μεν οικείον και συγγενές, το δε αλλότριον και οθνείον. Επί μεν ουν τη του οικείου έχθρα στάσις κέκληται, επί δε του αλλοτρίου πόλεμος”. Άλλωστε “στάσι” ε χαρακτήρισε την κομμουνιστική εξέγερση του Δεκεμβρίου του 1944, από την πρώτη κιόλας ημέρα της διασκέψεως της Βάρκιζας (2.2.45), και αυτός ο προεδρεύσας αυτής, Ιωάννης Σοφιανόπουλος ειπών κατά λέξιν, μεταξύ άλλων τα εξής. “Έν μόνον ημπορούμεν από τούδε εν πάση ασφαλεία να παρατηρήσωμεν, ότι αν είναι ακριβές ότι πολλοί παρεσύρθησαν εις την στάσιν εκ του φόβου της επανόδου εις ανελεύθερον καθεστώς, από της εποχής κατά την οποίαν και η Αντιβασιλεία αντεκατεστάθη και κυβέρνησις γνησία δημοκρατική ανέλαβε την εξουσίαν, ο φόβος της επανόδου εις οιονδήποτε δικτατορικόν ή τυραννικόν καθεστώς, είναι τελείως αδικαιολόγητος και μόνον πρόφασιν δύναται να αποτελεί”.**

γ. Αναφερόμενος στον “δημοκρατικό στρατό” ο τέως Πρόεδρος γράφει σχετικά τα εξής. **“Οι του ψευδωνύμου “δημοκρατικού στρατού” υπήρξαν στασιασταί, κατευθυνόμενοι αποκλειστικώς από το ΚΚΕ. Είχαν δε εκπαιδευθή και οργανωθή σε στρατόπεδα των, υπό κομμουνιστικόν τότε καθεστώς, γειτονικών μας χωρών, κυρίως Γιουγκοσλαβίας (Μπούλκες κλπ.), αλλά και Βουλγαρίας και Αλβανίας από τις οποίες εξεπορεύθησαν και ποικιλοτρόπως εβοηθούντο, όπως και Διεθνής Επιτροπή του Οργανισμού Ηνωμένων Εθνών, μετά πολυχρόνιο επιτόπιο έρευνα διεπίστωσε και ρητώς κατέγραψε εις την έκθεσή της”.**

“Οι επιδιώξεις των στασιαστών δεν απεκρύπτοντο. – συνεχίζει ο κ. Σαρτζετάκης στην εξασέλιδη επιστολή του – Ήσαν η ανατροπή του

κρατούντος, παρά τις ατέλειες στη εφαρμογή του, πολιτεύματος και η αντικατάστασίς του με κομμουνιστικό και υπαγωγή της πατρίδος μας στο τότε σοβιετικό μπλοκ..... Ασήμαντη λοιπόν μειοψηφία στασιαστών επήρε τότε τα όπλα , προς δυναμική επιβολή των παραπάνω επιδιώξεων της κομμουνιστικής ηγεσίας, εναντίον της θελήσεως της συντριπτικής πλειοψηφίας του ελληνικού λαού. Αλλά τέτοιες πράξεις είναι κακουργήματα και ονομάζονται από τον Ποινικό μας Κώδικα (άρθρα 134 και 135 Εσχάτη Προδοσία). Τέτοιες όμως επιδιώξεις, δηλαδή ο δια της βίας των όπλων ακρωτηριασμός του ελληνικού κράτους, με απόσπαση της Μακεδονίας μας είναι κακουργήματα και ονομάζονται από τον Ποινικό Κώδικα

(άρθρα 138 επόμενα) “προδοσία της χώρας”.

“Οι εις το μήνυμά μου χαρακτηρισμοί των στασιαστικών εκείνων ομάδων, ως ξενοκινήτων και εθνοπροδοτικών κομμουνιστοσυμμοριών – γράφει περαιτέρω ο πρώην Πρόεδρος – είναι απολύτως ακριβείς και μόνον την ιστορικήν αλήθειαν αποδίδουν. Αν λόγοι πολιτικής σκοπιμότητος υπηγόρευσαν σε άλλους, (προφανώς εννοεί τον ψευτοεθνάρχη Κων. Καραμανλή, ο οποίος νομιμοποίησε άνευ όρων το ΚΚΕ, το 1974), μερικές δεκαετίες ύστερα από τα γεγονότα, την αποφυγή της αλήθειας, αυτό μου είναι παντελώς αδιάφορο”. Κλείνοντας την ενότητα αυτή ο κ. Σαρτζετάκης γράφει περαιτέρω σχετικά τα εξής. “ Θα αποτελούσε ύβρη εις την μνήμην των ηρώων εκείνων , που έδωσαν τη ζωή τους για να μείνει η πατρίδα μας ελεύθερη, εκτός του απανθρώπου σταλινικού κομμουνιστικού ζυγού και ακέραιη χωρίς ακρωτηριασμούς, το να αποσιωπήσω το διατί και εναντίον ποίων αγωνιζόμενοι εθουσιάσθησαν. Απλώς δεν διέστρεψα την ιστορική αλήθεια με σημερινές παραμορφωτικές διόπτρες”.

Άκρως ενδιαφέρον είναι και το θέμα της λήθης, για το οποίο τόσο κόπτονται οι πάσης φύσεως νεομπολσεβίκοι, στο οποίο αναφέρεται ο τέως Πρόεδρος με τα εξής. “Η σχετικώς συνήθως προβαλλόμενη ανάγκη εθνικής συμφιλίωσης πρέπει να βιώνεται και όχι να οδηγεί στον στραγγαλισμό της αλήθειας, με την παραποίηση, ή και μόνον αποσιώπηση αναμφισβήτητων γεγονότων. Διότι όπως η λέξις το λέγει , αλήθεια είναι το αντίθετο της λήθης.

Δεν πρέπει τίποτε να ξεχνάμε. Άλλωστε τη λήθη την επιθυμούν αυτοί που με δολιότητα την επικαλούνται, μόνον μονομερώς. Έτσι, ενώ καθημερινώς πληθαίνουν οι αναφορές στα έντυπά τους, εφημερίδες, περιοδικά και βιβλία, με εορτασμούς επετείων και “ανδραγαθημάτων” του δήθεν “δημοκρατικού στρατού”, δηλαδή με ωραιοποίηση όλων των εγκλημάτων τους εις βάρος της ελληνικής μας Πατρίδος, οι ίδιοι αξιώνουν την πλήρη σιωπή όλων των άλλων ! Αυτό είναι το ψευδώνυμο “δημοκρατικό” τους ήθος”.

Και για να μη μείνει αναπάντητο το κρίσιμο ερώτημα Συμμοριτοπόλεμος ή Εμφύλιος, παραθέτουμε την απόλυτα τεκμηριωμένη νομική άποψη του καταξιωμένου νομικού, τέως ανωτάτου δικαστού και τέως Προέδρου της Δημοκρατίας κ. Χρήστου Σαρτζετάκη. Γράφει λοιπόν σχετικά ο πρώην Πρόεδρος τα εξής. **“ Ακόμη και οι προπαρασκευαστικές πράξεις της συμφωνίας, ή της ενώσεως προς διάπραξιν κακουργημάτων συνιστούν κατά τον Ποινικό Κώδικα (άρθρον 187) το έγκλημα της συστάσεως και συμμορίας. Αφού λοιπόν οι στασιασταί του ΚΚΕ είχαν συμφωνήσει και ενωθή για την διάπραξη των παραπάνω κακουργημάτων της εσχάτης προδοσίας και της προδοσίας της χώρας, χωρίς καμιά αμφιβολία ήσαν, σύμφωνα με το νόμο, συμμορίτες. Και ως όργανα αποκλειστικώς του ΚΚΕ, κομμουνιστοσυμμορίτες, κατά τον χαρακτηρισμό που όλοι, επίσημος Ελλάς, κόμματα και ελληνικός λαός κοινώς χρησιμοποιούσαν τότε”. Αφού λοιπόν οι στασιασταί του ΚΚΕ, βάσει του Ποινικού Κώδικα χαρακτηρίζονται ως Συμμορίτες, ο πόλεμος τον οποίο διεξήγαγαν ήταν, χωρίς την παραμικρή αμφιβολία, Συμμοριτοπόλεμος.**

Δυστυχώς τις αδιαμφισβήτητες αυτές αλήθειες, που με παρρησία, νομική εμβρίθεια και εθνική συνείδηση κατέγραψε ο τέως Πρόεδρος της Δημοκρατίας, έγραψε στα παλαιότερα των υποδημάτων του ο πολιτικός αμοραλισμός, η πολιτική σκοπιμότητα και η ανευλάβεια προς την ελληνική ιστορία της παρατάξεως, που υποτίθεται ότι εκπροσωπεί την πατριωτική, αστική παράταξη, δηλαδή το κόμμα της Νέας Δημοκρατίας. **Ο καιροσκοπισμός και η περιφρόνηση της ιστορικής αλήθειας άρχισε με τον Κωνσταντίνο Καραμανλή, ο οποίος στην προσπάθειά του να εμφανιστεί με το νέο Λουκ του “σύγχρονου δημοκράτη”, μετά την**

επιστροφή του στην Ελλάδα το 1974, αμνήστευσε τα εγκλήματα του ΚΚΕ της περιόδου 1944-49 και χωρίς καν να απαιτήσει τη συγγνώμη του Κομμουνιστικού Κόμματος από τον ελληνικό λαό, προέβη στην άνευ όρων νομιμοποίησή του.

Φυσικά τη χαριστική βολή στην παραχάραξη και περιφρόνηση της σύγχρονης ιστορίας του τόπου, εις δόξαν μιας άθλιας πολιτικής σκοπιμότητας και ενός ανήθικου τυχοδιωκτισμού, έδωσε και πάλι η Νέα Δημοκρατία με αρχηγό τον **Κωνσταντίνο Μητσοτάκη** το 1989. Προκειμένου λοιπόν ο Κωνσταντίνος Μητσοτάκης να μπορέσει να **παραπέμψει τον πολιτικό του αντίπαλο Ανδρέα Παπανδρέου στο Ειδικό Δικαστήριο**, με στόχο να τον εξαφανίσει πολιτικά, συνεμάχησε με τα κόμματα της Αριστεράς - ΚΚΕ και τον Συνασπισμό της Αριστεράς - στη δημιουργία μιας εντελώς ετερόκλητης κυβέρνησης συνασπισμού. Για να εξασφαλίσει όμως τις ψήφους του ΚΚΕ στη Βουλή, έδωσε στο εγκληματικό αυτό κόμμα, ό,τι επί χρόνια επεδίωκε. Με το νόμο λοιπόν **1863/89**, “η περίοδος από την αποχώρηση των στρατευμάτων κατοχής μέχρι 31.12.1949 ονομαζόταν “περίοδος εμφυλίου πολέμου” ,“ Όπου στην κείμενη νομοθεσία αναφέρετο ο όρος “**συμμοριτοπόλεμος**” αντικαθίστατο με τον όρο “**εμφύλιος πόλεμος**”, όλοι οι νόμοι, διατάγματα, συντακτικές πράξεις, υπουργικές αποφάσεις, που ήσαν αντίθετοι προς τις διατάξεις του νόμου αυτού καταργούνται”, όλες οι καταδίκες από όλα τα δικαστήρια της χώρας των συμμετασχόντων στη εθνική αντίσταση και στον “εμφύλιο” **διαγράφοντο** και κατά παγκόσμια πρωτοτυπία, παρεχόταν δικαίωμα συντάξεως στους αγωνιστάς του συμμοριτοπολέμου, που λόγω της συμμετοχής τους στον “εμφύλιο” κατέστησαν ανίκανοι για εργασία. **Με απλά λόγια με τη διάταξη του άρθρου 3 του επονείδιστου νόμου 1863/89 υπήρξε πανηγυρική επιβράβευση εγκληματιών με απονομή συντάξεως. Και το πλέον προκλητικό και τερατώδες; Η συμμετοχή των “ειδικών αυτών αναπήρων” στον “δημοκρατικό στρατό” πιστοποιείτο με την ένορκη βεβαίωση - άκουσον, άκουσον- δύο (ψευδο) μαρτύρων στον ειρηνοδίκη ή στον συμβολαιογράφο.**

Αυτή είναι λοιπόν η αλήθεια για τα τραγικά γεγονότα του συμμοριτοπολέμου, τα οποία με αυθεντική νομική τεκμηρίωση

αποκωδικοποίησε ένας εκ των πλέον αρμοδίων, ο πρώην Πρόεδρος της Δημοκρατίας κ. Χρήστος Σαρτζετάκης. Κλείνοντας, σε κάθε Έλληνα πολίτη γεννάται το ερώτημα. Με αυτές τις συμπεριφορές μπορεί να πιστέψει κανείς, πως τα σημερινά πολιτικά κόμματα υπηρετούν τα εθνικά συμφέροντα; Η απάντηση είναι καθέτως αρνητική. Δυστυχώς υπέρτατος στόχος τους είναι η νομή της εξουσία.